

EN SKOLEMANDS LEVNEDSOPTEGNELSER

REKTOR C. M. KRARUPS SELVBIOGRAFI

VED

BJØRN KORNERUP

Det er selv fremragende Skolemænds utaknemmelige Skæbne, at de ofte løber Fare for at blive glemte, hvis de ikke paa anden Maade har haft Lejlighed til at gøre deres Navn bekendt, eller der tilfældigvis fra tidligere Disciple er opbevaret Erindringer fra deres Skoletid. Den, der f. Eks. blot i den trykte Litteratur vilde søge mere omfattende Materiale til en Karakteristik af den højt fortjente CHRISTIAN MARIUS KRARUP (1831-1915), Rektor først i Ribe, siden i Roskilde, vilde være ilde faren, og dog staar man her over for en Mand, som ubetinget har Krav paa at mindes. Sprogforskeren, Professor Holger Pedersen, Student fra Ribe 1885, har ment om ham at kunne udtale, at han „var vistnok så nær ved idealet av en skoleleder, som noget menneske kan være“¹, og en ikke mindre anerkendende Dom om hans Personlighed og Virksomhed som Skolemand kommer til Orde i det nedenfor gengivne Brev fra afd. Professor Christian Blinkenberg.

Da det derfor var kommet til min Kundskab, at C. M. Krarup havde efterladt sig Optegnelser om sit Levned indtil 1880, var det mig af Vigtighed at faa Adgang til dem. Ved beredvillig Imødekommenhed fra Rektorens Søn, fhv. Dommer Ove Krarup, lykkedes dette, og da jeg efter Læsningen ikke kunde nære Tvivl om, at Optegnelserne fortjente at udgives her i Tidsskriftet, opnaede jeg Dommer Krarups Tilladelse hertil, idet der samtidig som Trykmanuskript til min Raadighed stilledes en Afskrift af Rektor Krarups egenhændige Koncept til hans Vita. Dette er skrevet den 7. April 1880 efter Opfordring af Rektor C. Listov ved Nykøbing Katedralskole for at indføjes i den af ham dannede Samling af der virkende Læreres Levnedsløb.

Jeg er født i Aalborg d. 21de Oktober 1831. Min Fader var JENS KRARUP², en Præstesøn fra Vejrum ved Holstebro, der fra

¹ Brev af 10. Maj 1944 til Udgiveren.

² Jens Krarup (1783-1836), Stiftsprovst og Sognepræst til St. Budolfi Kirke i Aalborg. Jvfr. Christian Krarup, Stamtavle over Efterkommerne af Christian Krarup til Dejbjerglund, 5. Udg., 1933, S. 18. Fr. Nielsen, Minder, Oplevelser og Iagttagelser. Aalborg 1881. S. 27.

1809–15 var Adjunkt ved Herlufsholm, fra 1815 Sognepræst til Bedsted og Grurup i Thy, fra 1826 Sognepræst til Nykøbing paa Mors og 1830 blev forflyttet til Aalborg, hvor han i Omstændighedernes Medfør i Løbet af faa Aar kom til at beklæde 3 forskellige gejstlige Embeder, tilsidst Stiftsprovstiet, der var forenet med Embedet som Sognepræst ved Budolfi Kirke, og i hvilket han døde 1836, kun 53 Aar gammel. Han døde altsaa, efter Menneskers almindelige Maade at tale paa, for tidlig – efter sin forøvrigt kraftige Helbred havde han kunnet leve endnu længe og vel udrette en Del godt i Verden, saa vist som han nød det bedste Omdømme for sin Virksomhed i sine forskellige Stillinger; – for tidlig ogsaa som Forsørger af en stor Familie. Min Moder var ARNOLDINE CHRISTINE WORMSLEV, en Præstedatter fra Viby ved Aarhus; hun døde 1856 og overlevede saaledes sin Ægtefælle i henved 20 Aar¹.

Min Fædreneslægt har næppe baaret sit Navn i stort mere end halvandet Hundredeaar og er rimeligvis udgaaet af den jydsk Bondestand²; i 3–4 Slægtled har den leveret et ikke ubetydeligt Antal Præster, ligesom flere af dens Medlemmer har vundet nogen Anerkjendelse som Landmænd. Det er en talrig Slægt, som nu er forgrenet over forskellige Provinser af Landet; dog optræder den især i Jylland. Maaske vil man ogsaa finde, at den særlig er præget med Jydens Stempel. Paa min Moders Side veed jeg ikke rettere, end at vi kun skulle saa langt op som til min Oldemoder for at komme til jydsk Almuesfolk.

Da jeg kun var 5 Aar gammel ved min Faders Død, husker jeg ham kun glimtvis fra enkelte Scener. Min Moder, der blev Enke med 10 Børn og i Forhold til den Opgave at forsørge saa mange var overordentlig knapt aflagt, maa visselig have gennemgaaet megen haard Kamp for vor Skyld. Hun havde ikke faaet hvad man kalder Opdragelse, men var udgaaet fra et Hjem, hvor en gammeldags Tugt raadede, og Vorherre havde givet hende en Sjæl, som under denne Tugt udviklede en Karakter, hvis Fasthed og Værdighed kom hende til Gode i hendes Enkestand. Naar jeg tænker paa den Bravhedens og Retskaffenhedens Aand, der udgik fra hende, og paa hendes store Hjertensgodhed, maa jeg prise mig lykkelig for det Barndomshjem, jeg havde.

¹ Arnoldine Christine Wormslev (1791–1856), Datter af Sognepræst i Viby-Tiset Niels Wormslev (1759–1841) og Kirstine Marie Dyssel († 1796).

² Som Slægtens Stamfader nævnes Christian Krarup (1699–1769) til Dejbjerglund, jvfr. Christian Krarup, anf. Skrift S. 5.

Uden at der nogensinde havde været Tale om andet, blev jeg i 1841, 10 Aar gammel, sat i Aalborg Latinskole. EMMANUEL TAUBER¹ var da Rektor, men aflægs i den Grad, at han ikke mere læste paa Skolen uden en sjælden Gang som Vikar. Han boede anden Steds i Byen, og Lærerne passede deres Bestilling efter deres Samvittigheds Bydende, som ikke hos alle var lige kraftigt. Overlærer P. C. COLDING² var den, som fyldte mest ud og formodentlig ogsaa i min Skoletid havde et Mandat som Vicebestyrer. Har han i denne Egenskab haft Kompetencestridigheder med gamle Tauber, som sad hjemme, er jeg ikke i Tvivl om, hvem der har sejret; thi Colding var en kraftig Karakter, og Tauber skyede Krig, ialt Fald i de Aar, her er Tale om. Colding havde søgt det pædagogiske Seminarium en kort Tid, men var dernæst i nogle Aar Officer og kom først i en senere Alder i Skolens Tjeneste, til hvilken han med Jernflid søgte at gøre sig skikket. Forholdene ved Skolen, da han blev ansat, nødte ham, som han selv sagde, til at tage fra sig med Næverne, og han bragtes derved ind i den Vane at tage Undervisningen med Strængthed, ja tit med Haardhed, som mange af hans Disciple senere i Livet ikke have kunnet glemme ham. Hvad mig angaar havde jeg dog altid en Fornemmelse af hans overordentlige Samvittighedsfuldhed, kom aldrig til at fatte Nag til ham og fik ham siden som Kollega overmaade kjær; men det var en stræng Skole, man gjennemgik hos ham, tilmed da han underviste med Autodidaktens Tunghed. Saa godt som hele min Uddannelse i de fremfor alle respekterede Fag Latin og Græsk modtog jeg lige til de 2 sidste Skoleaar af ham; thi disse Fag, især Latinen, tilhørte væsentlig ham saa vel som siden Dansk paa det øverste Trin. Et unægteligt Fortrin havde Colding: han havde megen Sans for Modersmaalets Renhed og bearbejdede os ærligt i denne Retning. MADVIG har engang til mig erklæret, at i Coldings Tid stadig nogle af Versionerne fra Aalborg Skole hørte til de fremragende ved Artium. I 1845 kom P. H. TREGDER (29 Aar gl.)³ som Rektor til Skolen. De 2 Aar i øverste Klasse var han min Lærer i Latin og Græsk. Hans hurtige, men klare Behandling af Stoffet gjorde Læsningen til noget helt andet end vi var vante til hos Colding, vi følte ikke mere det

¹ Etatsraad Emmanuel Tauber (1776–1847), Rektor ved Aalborg Katedralskole 1811–45. Jvfr. Kjeld Galster, Aalborg Katedralskole 1540–1940 S. 229 ff.

² Professor Eiler Peter Holck Colding (1786–1865), Adjunkt i Aalborg 1818, Overlærer sst. 1834–61. Jvfr. Kjeld Galster, anf. Skrift S. 249 ff.

³ Poul Hagerup Tregder (1815–87), Rektor i Aalborg 1845, ved Sorø Akademis Skole 1863–82.

haarde Tryk, vi før kjendte; men ganske vist maatte det ogsaa falde Tregder let at arbejde med os paa det Underlag, Colding havde givet; thi grundige var vi. Af de øvrige Lærere i min Skoletid nævner jeg endnu BJARNE JOHNSEN¹, den for sin Kjæmpestørrelse og -styrke bekendte Islænder, der døde som Rektor paa Island. Han besad sikkert et udmærket Sprogtalent og var vist en dygtig Filolog; vi havde ham ogsaa en Tid til Fransklærer, da han havde kastet sig over dette Sprog og været i Paris et Aarstid. Vi havde megen Respekt for ham og holdt af ham for hans Godmodighed; men at lære fra sig var ikke hans stærke Side. Min Broder NIELS BYGUMS² (Adjunkt i Aalborg fra 1845, nu Præst i Maarslet ved Aarhus) Navn skal dog ogsaa nævnes her; jeg mindes ham fra mine 3 sidste Skoleaar med Glæde og Tak dels som min Lærer i Historie og Hebraisk, dels for hans smukke broderlige Forhold i Hjemmet, hvortil han var vendt tilbage.

Tregder havde ladet mig gennemgaa en af Klasserne, som ellers alle var 2aarige, paa 1 Aar, og jeg blev da Student 17 Aar gl. i selve det mærkelige Aar 1848. Jeg fik til Artium mit Laud, men følte mig i Studenterverdenen meget ung, meget for ung. Forelæsningerne til 2den Examens to Dele fulgte jeg temmelig flittigt, saa at Arbejdet henimod de 2 Examina ikke trykkede meget; jeg bestod dem begge med præceteris i alle Fag, men lige over for de filosofiske Discipliner følte jeg mig dog meget umoden, og da jeg skulde vælge mit Embedsstudium, vælge mellem Theologien og Filologien, mellem hvilke jeg vaklede, blev det den sidste, væsentlig fordi jeg ængstedes for det theologiske Studiums spekulative Karakter, medens jeg ved Filologien turde haabe at have faaet fast Grund under Fødderne; jeg havde desuden i Skoletiden fra mit 14de Aar været vant til at undervise. De 2 første Aar, jeg studerede Filologi, var Skjæbnen mig saa ugunstig, at MADVIG netop da var Minister; USSING formaaede som ung Docent ikke ret at lære os op, F. C. PETERSEN havde ikke megen Betydning³. Saa læste vi da – naar jeg siger „vi“, tænker jeg fortrinsvis paa min Skolekammerat D. BØGGILD, nu Rektor i Aalborg⁴ – det bedste vi

¹ Bjarne Johnson (1809–68), 1836 Adjunkt i Aalborg, 1851 Rektor i Reykjavik.

² Niels Bygom Krarup (1821–93), Adjunkt i Aalborg 1845–59, siden Sognepræst i Maarslet.

³ Johan Nicolai Madvig (1804–86) var allerede 1828 blevet Lektor i klassisk Filologi, 1829 blev han Professor. Efter nogle Aars politisk Virksomhed vendte han 1851 tilbage til Universitetet. – Johan Louis Ussing (1820–1905) var 1847 blevet Lektor i klassisk Filologi og Arkæologi, 1849 Professor. – Frederik Christian Petersen (1786–1859), Professor i klassisk Filologi 1818.

⁴ David Hornsyld Bøggild (1829–87), 1855 Adjunkt i Horsens, 1875 Rektor i Aalborg.

formaaede paa egen Haand, ofte forkert, oftest for langsomt, paa vor gamle Coldingske Maade. Da Madvig 1852 kom tilbage til Universitetet, hjalp det føleligt. Den sikre Maade, hvorpaa han i sine Forelæsninger vidste at begrænse sig, ramme det centrale i enhver Sag og afvise uvæsentlige Vidtløftigheder, afgav en ypperlig Vejledning; vort Studium højnede sig og gik friskere, ved Deltagelse i hans Øvelser følte vi os selv gro. – Oldnordisken var som Examensfag for nyt til at indgyde os megen Respekt, og af GISLASON fik vi ingen for os rigtig passende Vejledning; noget benyttede vi THORKESSONS (Rektor paa Island) og, endnu bedre, LYNGBYS (død som Professor) kammeratlige Bistand¹. N. M. PETERSENS² Foredrag over dansk Litteratur, som strakte sig gennem mange Semestre, blev noget trættende, tilmed da han stundom forekom mig affekteret. Et Samfund med det Formaal at øve hinanden i at tale Latin indbefattede foruden Bøggild og mig især DAHLENBORG, J. A. HERSKIND og D. WULFF (nu alle i Aalborg)³; men vi drev det ikke meget vidt, thi naar Emnet og Disputens Iver krævede det, talte vi Dansk. Vort unge parlamentariske Liv var i Studieaarene vel skikket til at vække vor politiske Interesse. Tidligere Tidens æsthetiske Retning var i de samme Aar meget trængt tilbage. Men jeg nød, saa ofte Pungen tillod det, den Glæde at besøge det kongelige Theater, hvor jeg bl. a. for en billig Penge manges Gang fandt Tilfredsstillelse for min musikalske Trang ved Operaforestillinger. – Mit Udkomme i Studentertiden havde jeg næsten udelukkende ved offentlig Understøttelse (jeg var i 4 Aar Regensalumnus) og ved Informationer. Af Studenterforeningen var jeg kun nu og da Medlem; vi levede paa Regensen et saa lykkeligt Kammeratliv, at der ikke var Trang til Studenteromgang uden for denne jo heller ikke saa lille Kreds. Der kom bestandig mange og besøgte min Kontubernal IDÆUS COLDING (Søn af Overlæreren, nu Præst i Sjælland) og mig⁴; mulig var det vist især ham, de søgte, thi han var en meget livlig Person. Samtalerne drejede sig, da han var Theolog, ofte om

¹ Konrad Gislason (1808–91), fra 1848 Docent (fra 1853 med Titel af Professor) i de oldnordiske Sprog. – Jón Thorkelsson (1822–1904), 1874–95 Rektor i Reykjavik, Dr. phil. honoris causa, frugtbar islandsk Filolog. – Kristen Jensen Lyngby (1829–71), fra 1862 Docent (fra 1869 med Titel af Professor) i nordiske Sprog.

² Niels Matthias Petersen (1791–1862) var fra 1845 Professor i nordiske Sprog.

³ Jens Christian Ludvig Dahlenborg (1831–1922), 1858 Adjunkt i Aalborg, 1885 Rektor i Aarhus. – Jens Anton Herskind (1817–97), 1868 Adjunkt i Aalborg, 1885 Overlærer sst. – Daniel Høffding Wulff (1829–1900), 1858 Adjunkt i Aalborg, 1887 Overlærer sst.

⁴ Frederik Idæus Holck Colding (1829–1904), Sognepræst i Raklev.

theologiske Emner, og jeg hørte da til med megen Interesse; jeg blev da heller ikke hvad man kalder en Stokfilo („fisko“)log.

Da min Regenstid nærmede sig sit Ophor, samlede jeg hvad jeg havde inde og meldte mig til filologisk Examen i Januar 1855. Bøggild var oppe samme Gang, og vi var begge saa heldige at faa Laud.

Jeg var kommen til at holde meget af Kjøbenhavn og ønskede nok at blive der for ved de Tilskyndelser, Livet der frembød, at naa noget længere frem i Videnskabelighed. Men Tanken om, at det væsentlige Arbejde, jeg kom til at udføre, dog formedelst min Uformuenhed maatte blive Information, og det ofte paa et højere Trin, end jeg maaske magtede, bragte mig dog til at foretrække det Tilbud, jeg allerede før Examen havde modtaget fra Tregder om at gaa til Aalborg Skole, hvor der ved S. POVELSENS Ansættelse som Rektor i Slesvig var bleven en Lærerplads ledig¹. Jeg var først et Par Maaneder Timelærer; 7. April 1855 blev jeg konstitueret som Adjunkt (fast udnævnt blev jeg 1. Marts 1856); om Sommeren samme Aar tog jeg praktisk Examen, ved hvilken jeg manglede 1 Point i Laud; jeg dømte da naturligvis, at denne Examen var uheldig i sin Indretning, hvad den maaske ogsaa er. Mine Fag var under hele min Adjunkttid i Aalborg Latin og Græsk indtil næstøverste Klasse medregnet, Dansk i Mellemlasser, stundom Historie i de nederste Klasser. – Jeg tror at maatte erkjende, at jeg gjorde mig min begyndende Skolebane for let ved at vende tilbage til min egen Skole, hvor endnu de fleste af Kollegerne var mine tidligere Lærere og en af disse min Broder; andre Forhold havde vel formaaet hurtigere og kraftigere at udvikle Selvstændighed hos mig. Da i Aarenes Løb Lærerbesætningen for en Del skiftede, vare de ny tilkomne gamle Kammerater dels fra Skolen, dels fra Universitetet, med hvilke jeg levede det lykkeligste Samliv. Med en 3–4 andre udgjorde jeg i flere Vintre en Forening, hvis Formaal var fælles klassisk Læsning. Saaledes gik Aarene. Jeg kan ikke bebrejde mig selv, at jeg var ligegyldig for at gaa frem i mine Fag; men mine Bestræbelser førte ikke til stort mere, end at jeg fik udvidet min Læsning af de gamle Forfattere; noget egentlig videnskabeligt Studium har jeg som Skolemand ikke kunnet drive, maaske dog mest af den Grund, at Naturen nu en Gang ikke har skabt mig til Videnskabsmand. Heller aldrig har jeg vovet mig frem som Forfatter. Da Prof. PALUDAN-MÜLLER² engang i Nykøbing

¹ Overlærer i Aalborg Søren Ludvig Povelsen (1810–75) blev 1855 Rektor ved Domskolen i Slesvig, siden Rektor i Roskilde.

² Caspar Peter Paludan-Müller (1805–82), Rektor ved Nykøbing Katedralskole 1853–72.

spurgte mig, om jeg havde Lyst til at levere noget til Programmet, svarede jeg: „Nej, *scriptores nascuntur, non fiunt*“, hvad der skulde sige saa meget som: man fødes til Forfatter, man laver ikke sig selv dertil. Spøgende sagde da P.-M.: „Det er en god Snak, Forfatter-skabet falder som en Frugt fra Kulturens Træ“, hvortil jeg svarede: „Saa maa mit Træ ikke være stort nok“. Og det bliver det vel næppe nogensinde; men jeg har derhos virkelig den Mening, at kun de bør blive Forfattere, som i sig føle en Drift, en Uro, som nøder dem til at søge og løse Opgaver for Produktion, og den har jeg ikke i mig.

I 1861 blev jeg forlovet med JAKOBINE HENRIETTE LERCHE JØRGENSEN, Datter af T. R. LERCHE JØRGENSEN, da Sognepræst til Aardestrup m. fl. Mghd. i Viborg Stift, nær Aalborg (nu i Lindelse paa Langeland)¹; vi blev gift i Foraaret 1862, og faa Maaneder efter at vi i det følgende Aar 1863 havde faaet vor førstefødte Søn, flyttede vi til Nykøbing, hvor jeg havde opnaaet en Overlærerplads (Udnævnelse af 30. September 1863).

Saa tilbragte jeg da godt 11 Aar i Nykøbing, hvor jeg bestandig udelukkende havde Latin og Græsk til Lærefag, og her tillige paa Skolens øverste Trin, da Rektoren² ikke var Filolog. Hvorledes jeg skilte mig ved mit Arbejde, derom skal jeg ikke dømme. At jeg ikke altid tilfredsstillede mig selv, er vist; med Aarene gik jeg dog, som naturligt er, fremad i Sikkerhed og Færdighed, og, jeg tør vel sige det, i alvorlig Opfattelse af Skolemandens Opgave og hans Pligt overfor Disciplene. Jeg befandt mig i en Kreds af Medlærere, af hvilke flere kunde staa som Monster paa Pligtopyldelse og Troskab i deres Gjerning. I den længste Tid (til 1872) havde jeg til Rektor PALUDAN-MÜLLER, en Mand, som i mange Henseender er hævet over min Dom; jeg vil kun sige, at han, der i hine Aar oplevede nogle af sine sværeste Tider, efterhaanden indgjød mig den største Højagtelse og Hengivenhed; hans Alvor og Fasthed som Styrer var vel skikket til at paavirke dem, der arbejdede sammen med ham. Ogsaa hans Eftermand Prof. LISTOV³ skylder jeg meget, og jeg udtaler dette ikke blot fordi han kommer til at læse disse Linier. Jeg havde i ham for mig et Exempel paa en meget dygtig Lærer, en retskaffen Mand

¹ Jakobine Henriette Lerche Jørgensen (1841–1901), Datter af Sognepræst i Aardestrup-Buderup-Gravlev, siden i Lindelse, Theodor Regius Lerche Jørgensen (1807–84) og Charlotte Amalie Bjørnsen (1813–81).

² Ovennævnte Paludan-Müller, der var cand. theol. fra 1827 og Dr. phil. fra 1840 paa en Afhandling over et historisk Emne.

³ Professor Christen Richard Steen Listov (1821–93), Rektor ved Nykøbing Katedralskole 1872–91.

med dyb Erkjendelse af sin Stillings Betydning, og jeg skal aldrig glemme den venlige Maade, hvorpaa han stillede sig lige over for mig, da jeg tjente under ham; og efter at have tiltraadt min nuværende Stilling har jeg haft Anledning til at paaskjønne den velvillige Redebonhed, hvormed han i meget har ydet mig Vejledning. – I de nærmeste Aar før 1870 havde jeg været plaget meget af Hovedpine eller rettere en nervøs Slappelse i Hovedet, som svækkede min Arbejdskraft og gjorde mig tilbøjelig til Mismod. Pal.-Müller skaffede mig da ikke blot Permission i 2 Maaneder, men ogsaa Ministeriets Understøttelse til en Rejse til Schweiz og Norditalien. Rejsen hjalp ikke direkte som Kur, men mandede mig op og bragte mig paa det Punkt, at jeg trøstigere tog fat paa mit Arbejde; jeg har endnu ikke helt forvundet denne Svaghed, men jeg stræber at tænke det mindst mulige paa den, at læmpe mig igjennem og trods den gjøre min Gjerning saa godt jeg formaar. Den afskrækkede mig da heller ikke, da jeg stod foran Spørgsmaalet: Rektor eller ikke Rektor? Jeg har ingenlunde i mine tidligere Stillinger tænkt mig som den, der gik med Marchalstaven i Tornystret; men da jeg kom frem i Aarene, erkjendte jeg, at en Virksomhed som Bestyrer af en Skole som betydningsfuldere maatte kunne yde den modnere Mand mere Tilfredsstillelse, helt bortset fra de bedre ydre Kaar; jeg betænkte, at der vel ved Besættelsen af Rektorposter ved Lejlighed maaske kunde blive Tale om mig ligesaa godt som om andre med mig ligestillede¹. Da derfor Aalborg Rektorat var ledigt efter FORCHHAMMER², spurgte jeg Madvig, om han fandt jeg burde melde mig, ikke just for at blive Rektor i Aalborg, hvad jeg ikke ønskede, men for overhovedet at fremstille mig, og han opfordrede mig dertil. Til Aalborg kom jeg da ikke, men da i December 1874 Rektoratet her i Ribe skulde besættes, meldte jeg mig atter; min Udnævnelse (af 21. December) naaede mig den sidste Skoledag i Aaret, der tillige blev min sidste Skoledag i Nykjøbing³.

For at fuldstændiggjøre Billedet af mit Liv bør jeg tilføje, at

¹ Naar Krarup 1863 blev udnævnt til Overlærer i Nykjøbing F., skete det med Henblik paa, at han blev anset for med Tiden at være skikket til at beklæde et Rektorat (Kultusministeriets Arkiv, 3. Ktr., Forestillinger 1874 Nr. 75).

² Rektor i Aalborg Johann Nicolai Georg Forchhammer (1827–1909) blev 1872 Rektor ved Herlufsholm.

³ Som Vidnesbyrd om Krarups voksende Anseelse som Skolemand kan nævnes, at han 1882 og 1894 fra Kultusministeriet underhaanden modtog Tilbud om at blive Rektor henholdsvis ved Metropolitanskolen og Sorø Akademis Skole, men han afslog begge (Meddelelse paa Grundlag af Akter fra Dommer Ove Krarup).

min Hustru og jeg i hele vort Ægteskabs Tid med faa og korte Afbrydelser have haft Pensionærer i Huset, hvilket har givet vort Husliv et særligt Præg og knyttet os til en hel Række af unge Personer. Hvis der derved er høstet nogen Anerkjendelse fra de paagældendes og deres Forældres Side, er jeg aldeles rede til at tilkjende min fortræffelige, varmhjertede Hustru den allerstørste Del deraf.

For min Slægt opad gjør jeg ikke Rede, da dens Stamtavle er trykt, rigtignok privat, men i mange Exemplarer. Derimod anfører jeg her mine Børn: 1) THEODOR REGIUS LERCHE K., f. 1863; 2) JENNY ARNOLDINE K., f. 1866; 3) JAKOB HENRIK K., f. 1868; 4) NIELS BYGUM K., f. 1869; 5) OVE NIKOLAJ K., f. 1872¹.

Idet jeg slutter disse Optegnelser, ser jeg, at de, tværtimod hvad der oprindeligt var min Hensigt, have bredt sig over mange Sider. Nogen Undskyldning herfor tør jeg vel søge deri, at jeg er bleven smittet af det Exempel, der var givet af dem af mine tidligere Medlærere, der før mig have haft Ordet. Hvis imidlertid nogen vil sige, at jeg kun sammen med dem har afgivet Bevis for, at adskillige Folk blive snaksomme, naar de tale om deres eget Jeg, har jeg ikke et Ord derimod at bemærke.

TILLÆG

Da Rektor Krarup var død, opstod naturligt nok Tanken om at rejse et Mindesmærke paa hans Grav paa Roskilde ny Kirkegaard. Fra Komitéens Side havde man ønsket, at Professor CHRISTIAN BLINKENBERG, dimitteret 1880 fra Ribe af Krarup, skulde holde Talen ved Afsløringen. Da han imidlertid paa Grund af Sygdom ikke saa sig i Stand dertil, gav det Anledning til, at han sendte et andet Medlem af Komitéen, Sognepræst HANS PEDERSEN i Herstedøster -vester, dimitteret 1885 fra Roskilde af Krarup, nedenstaaende Brev, der er saa værdifuldt til Karakteristik af Rektoren, at det sikkert fortjener at meddeles:

6/5 1916

Kære hr. pastor Pedersen!

Tak for Deres brev! Jeg må desværre trække mig helt ud af sagen. Jeg ligger på en klinik, har gennemgået en (mindre) operation og underkastes for tiden en behandling for forskellige indvendige dår-

¹ Theodor Regius Lerche Krarup (1863-1942), Dommer i Kerteminde. - Jenny Arnoldine Krarup (f. 1866), gift med Sognepræst i Skodstrup Carl Johan Neergaard (f. 1863). - Jakob Henrik Krarup (1868-1940), Rektor ved Herlufsholm. - Niels Bygom Krarup (1869-93), stud. mag. - Ove Nikolaj Krarup (f. 1872), Dommer i Aarhus. Jvfr. Christian Krarup, anf. Skrift S. 77-79.

ligheder. Det er muligt, at jeg slipper ud før 21/5 (jeg har ligget her siden 29. marts), men jeg får sikkert påbud om at holde mig i ro den første tid og må betragte det som givet, at jeg ikke kan komme til Roskilde. Jeg synes, at *De* skulde tale ved den lejlighed, og det har jeg altid syntes, og jeg synes også, at det er tilstrækkeligt, at een taler. „Manden“ (som vi drenge kaldte vor kære rektor i Ribe) var uden stor ståhej, mindsteningen er prunkløs og værdig, og såvidt jeg kan skønne, skulde afsløringen helst svare både til det ene og det andet: ikke mange ord, men følte og hjertelige, ikke lang tale, men vægtig og værdig. Efter det kendskab, jeg har fået til Dem, er jeg overbevist om, at De vil sige det, som ialtfald jeg synes skulde siges. De husker, hvor let og hvor helt jeg sluttede mig til de ord, De havde skrevet som udkast til opråbet.

Men som sagt, jeg er patient og kan desværre ikke komme, kan heller ikke tage del i forberedelserne m. v., men må overlade det til de andre herrer komitémedlemmer. Vær vis på, at det er mig en stor sorg! Der er ingen af alle mine lærere, som jeg nu, når jeg efter de mange års forløb tænker tilbage, føler en sådan taknemlighedsgæld til som rektor Krarup, ingen, om hvem jeg, som om ham, vil bruge de ord: mandig, sikker, støt, ærlig, ligefrem, rettænkende, kort sagt: en god mand, ikke i passiv, men i aktiv forstand. Der er ingen af alle mine lærere, der har lært mig så meget godt, ikke blot for skolen, men for livet. Det er mig en stor sorg, at jeg ikke kan komme.

Venlig hilsen

Deres hengivne

Chr. Blinkenberg.

Adr.: Kathrinevej 29, Hellerup

p. t.: kliniken, Dr. Tværgade 40.